

Mūsu misionāra mērķis

Elders D. Tods Kristofersons

Seminārs jaunajiem misijas prezidentiem, 2008. g.

Padomājiet, kas notiek tad, ja misionāri pievēršas savam misionāra mērķim, un kas notiek tad, ja misionāri pievēršas tikai misionāru darba aktivitātēm:

(1) Ja misionāri pievēršas savam mērķim, viņi māca cilvēkus tādā veidā, kas palīdz tiem patiesi izprast evaņģēliju un to, kādēļ un kā tiem jānožēlo grēki. Ja misionāri nepievēršas savam mērķim, var gadīties, ka viņi vienkārši māca, lai sasniegtu noteiktu stundu skaitu nedēļā. Tādējādi viņi cenšas pabeigt stundas mācīšanu, nevis patiesi ieklausīties un atsaukties tam, kas norisinās klausītāja prātā un sirdī. Viņi dalās informācijā, nevis piedāvā glābšanu, un tā ir ļoti atšķirīga pieredze klausītājam (un misionāram).

(2) Misionāri, kuri aizmirst par savu mērķi, var „atdarīt savu muti” un iesaistīties klausītāju meklēšanas aktivitātēs, lai pievienotu savam apmācāmo sarakstam noteiktu cilvēku skaitu, netiecoties pēc Gara un neuzklausot To, lai saredzētu, kurš no tiem cilvēkiem, ar kuriem viņi runā, sajūt Garu. Klausītāju meklēšana šajā gadījumā tiek vērstā uz skaitlisko rezultātu, nedomājot par pievēršanās potenciālu.

(3) Ja misionāri nedomās par savu mērķi, viņu plānotājs visdrīzāk kalpos vienīgi par dienaskārtības un tikšanos kalendāru. Taču, ja priekšplānā tiks izvirzīts misionāru mērķis, plānotājs kļūs par palīglīdzekli, kas nodrošinās, ka soļi, kuri jāasper, lai sasniegtu vēlamu rezultātu jeb pievēršanos un kristības, tiek atpazīti, paturēti prātā un īstenoti attiecībā uz katru klausītāju. Citādi misionāri, visdrīzāk, iekritis lamatas, domājot, ka viņu panākumu mēraukla ir aizņemtība.

(4) Misionārs, kurš ir dziļi izpratis savu mērķi, ar nepacietību gaidīs savu dienišķo iespēju — baudīt Dieva vārdu, jo viņa studijām būs noteikts mērķis. Viņš meklēs atbildes gan uz savu klausītāju, gan saviem paša dvēseles jautājumiem. Viņš meklēs norādījumus, kā mācīt klausītājus un vadīt tos pa

grēku nožēlas ceļu. Bez šīs mērķa izjūtas misionārs, visdrīzāk, neizjutīs tik lielu entuziasmu attiecībā uz personīgajām un pārniecības studijām. Pat, ja viņš ziedos tam laiku, viņš nejutīs degsmi, kas pēcāk piepilda viņa mācīto ar atklāsmes un pravietojuma garu. (Skat. Almas 17:2–3; 43:2; M&D 11:21, 25–26.)

(5) Misionārs, iespējams, darīs visu, lai aicinātu cilvēkus apmeklēt Baznīcu, uzskatot, ka tas ir tas, ko misionāriem vajadzētu darīt. Taču, ja viņa sirdī kvēlos misionāru mērķis, viņš sapratis, ka dalībai Baznīcas sanāksmēs ir būtiska loma tajā, lai kultivētu klausītāja vēlmi kristīties un nodrošinātu pamatu pastāvēšanai līdz galam evaņģēlija derībā. Paturot prātā galīgo mērķi, aicinājums apmeklēt Baznīcu izskanēs daudz uzstājīgāk, izskaidrojums par sabata pielūgsmes nozīmību un to, ko sagaidīt PDS svētdienas dievkalpojumā, būs daudz īpašāks, misionāru paustajiem vārdiem būs pārliecības spēks un gars, kas citkārt tiem nepiemistu.

Lūdzu, neignorējiet grāmatas *Sludini Manu evaņģēliju* 1. nodaļu un tajā uzdoto jautājumu: „Kāds ir mans misionāra mērķis?” Ja misionāri būs dziļi izpratuši mērķi — vest cilvēkus pie Kristus caur atjaunotā evaņģēlija principiem un priekšrakstiem —, viņi sapratis, ka misionāru darbs nav programma, tas ir mērķis — Tēva, Dēla un Svētā Gara mērķis. Viņi sapratis, ka viņi nav pārdevēji vai tehniķi, bet gan dievišķi pilnvaroti un norikoti taisnīga dzīvesveida skolotāji. Viņi sapratis, ka pasaulei nav citas piekļuves Izpiršanas labvēlībai un glābšanai, kā vien caur viņiem un viņu pārstāvēto Baznīcu — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Viņi sapratis, kāda ir viņu mērķa un šī darba būtība, un viņi aktīvi iesaistīsies Tēva darbā. Viņi, tāpat kā Mosijas dēli, mācīs „ar Dieva spēku un pilnvarām” (Almas 17:3).

Pārspriežamie jautājumi:

1. Kā misionārs var noteikt, vai viņa rīcību motivē misionāru mērķis?
2. Kā pievēršanās misionāru darba mērķim iespaido to, kā tiek veiktas misionāru ikdienas aktivitātes?
3. Kā pēdējā rindkopa palīdz izprast misionāru darba mūžīgo raksturu?

